

Jörgen Karlsson, som driver Karlssons Åkeri i Pauselele AB, har i dag två tunga lastbilar som distribuerar gods i Norrlands inland. Trots att många betraktar detta som en avfolkningsbygd har Jörgen fått allt mer att göra på sin runda i Västerbottens inland.

Av Maria Jansson-Sjödin
(text & foto)

ITP-skåp i Storuman ser till att Karlssons Åkeri alltid har returlass tillbaka till Umeå.

Jörgen lastar ventilationsrör på Lindab.

Jörgen och Michael fördelar lasten mellan bilarna.

ÖKAD TRAFIK I GLESBYGD

■■■ Jörgen Karlsson tillhör dem som på nära håll följer utvecklingen i Västerbottens inland. Det mest anmärkningsvärda när man åker med Jörgen under hans

55 mil långa runda, är den mängd varierande verksamhet som pågår i en bygd som brukar kallas avfolkningsbygd.

— När jag och pappa tog över

åkeriet 1993 körde vi två dagar i veckan till Umeå. I dag har vi lass veckans alla dagar.

Huruvida Jörgen tagit över andras körningar eller lagt sig till

med nyskapade kunder, är han inte helt säker på.

— Jag har egna kunder, men den största delen går via Fraktarna, säger han. Vi har väldigt lite

Karlssons åkeri i Pålsele, Västerbottens inland, tycks ha framtiden för sig. Jörgen Karlsson och Michael Karlsson samarbetar bra och kunderna blir hela tiden fler.

skador på godset, vilket kanske har betydelse vid kundens val av transportör.

En storkund som hela tiden ökar sin produktion och därmed behov av frakt är ITP-skåp AB i Storuman. Från 1 226 flakmeter i fjol, till 3 500 flakmeter i år.

— De tillverkar den typ av klädsåk som finns i simhallar och personalutrymmen. Det betyder lätta lass som kräver många flakmeter. Då rullar det lätt och det går åt lite gummi, säger Jörgen och ler nöjt.

Ska vara Karlsson

■ Det var 1968 som Göte Karlsson, en granne till Jörgen, startade Karlssons Åkeri. Drygt 20 år senare köpte Jörgens bror Rolf företaget och lillebror Jörgen anställ-

des som chaufför. Några år var Jörgen och pappa Leo med i handelsbolaget innan Jörgen ensam tog över rodret 1998.

Nu heter åkeriet Karlssons Åkeri i Pålsele AB. Till sin hjälp med distributionen av allhandla gods har Jörgen ungdomskompisen, tillika chauffören, Michael Karlsson.

— Det är inget krav att heta Karlsson för att vara delaktig i åkeriet. Däremot måste man vara rökfri, säger Jörgen som inte vill ha någon röklukt i hytten.

Fordonsparken har det senaste året ökat från en bil till två ADR-klassade, helluftade FH12. Den senaste en Globe från 2000.

— Jag ska nog snart byta den äldsta, en 340 från 1996, till en FM12 med lite starkare motor,

automatlåda och styrbar bakaxel. Det är bättre att amortera än att reparera. Man måste ha fräscha grejer. Det kostar för mycket att stå, säger Jörgen.

För att kunna tillmötesgå fraktbehovet har Jörgen en 8,5 meter lång Norgevagn.

— Den går lätt med höj och sänkbar boggi och är lite smidigare än en fullängdsvagn, motiverar Jörgen sitt val av släp.

Skoterfantast

■ Helst skulle Jörgen vilja dra ned på sina egna körtimmar och anställa en chaufför till.

— Det är mycket pappersjobb när jag kommer hem. Dagarna blir ibland lite väl långa.

Jörgen vill gärna ha lite mer tid tillsammans med sin familj.

Dessutom kräver hans skoterintresse en hel del.

1998 vann Jörgen 1998 snöcupen (motsvarar SM) och noterade svenskt rekord i tid och hastighet på en Arctic Cat, en 600-kubiks standardmaskin.

Den senaste var ett specialbygge, en trecylindrig 600-kubikare, som förutom den konventionella trimningen matades med lustgas.

Men den medförde inga segrar. Inför nästa säsong finns nu planer på att ställa upp i SM-klass, i Racing 1000.

Intresset för skoter är stort. Under hösten är det också älgjakten som tar en del av fritiden i anspråk. Och i år stod Jörgen på rätt ställe.

Vänd

Det blir många vägmil för Karlssons distributionsbilar. Varje runda är på runt 55 mil.

Torget i Lycksele med sin "roterande kula" i bakgrunden.

Familjen är det viktigaste

Forts. från föreg. sida

— Jag sköt en sextagare en lördag och en ko på måndagen, berättar Jörgen då han kör FH12:an mot nästa uppdrag.

Ventilationsrör

■ Eftersom båda bilarna är i Umeå den här morgonen, hinner Jörgen med en kort transport åt Lindab VM medan Michael lastar bil och släp på Fraktarnas terminal. Lindab säljer ventilationsrör. Det är Umeå Universitet som bygger ut och behöver god ventilation.

Eftersom det är torsdag bjuder Ahlsells på gratis fika. En liten och värmande tröst en dag då regnet inte tycks vilja ge vika. Bilar, folk, vägar och vattendrag, allt tycks till brädden fyllt av höstregnen, liksom fikarummet är fyllt av anställda, transportörer och kunder. Det gäller att passa på.

Den 55 mil långa distributionsrundan går via Vindel och Lycksele, mot Storuman.

— Ibland åker vi även mot Tärnaby och norska gränsen med en av bilarna, säger Michael som drar iväg mot första stoppet i Vindel.

Det är pappershandeln, Konsum, Systembolaget med flera som väntar på paket i lilla Vindel. Vi lämnar rör åt en rörmokare, passerar Tegsnäs och dess skidfabrik samt lilla Lillsele, Michaels hemby.

— Här bor en åkare, en skogsmaskinägare, fyra lastbilsdrängar och en traktorförare. Alla arbetar med fordon utom de som är pensionärer.

I Lycksele tycks det sjuda av företagsamhet. Styckegods finns exempelvis varje dag i båda riktningar hos ASSA-industrier. Väntar på gods gör även Hedlunds snickeri som kör treskift och producerar möbler åt Ikea, vårdcentralen, sjukhuset, ett stort möbelvaruhus och en liten butik som säljer dykutrustning.

Distributionen i Storuman går relativt snabbt, innan båda bilarna möter upp vid ITP-skåp. Bil och vagn fylls med skåp, som ska användas på inrättningar som ska få de nordiska folken att röra på sig lite mera.

Motorfantast

■ Michael är en naturintresserad motorfantast av stora mått. Fiske är en passion och han fungerade

som funktionär vid VM i flugfiske i somras. Hans mamma är nordsame och som "halvlapp" har han tillbringat många somrar med sin mors renskötande kusiner. Michaels pappa har arbetat på olika kraftverk, vilket så småningom förde familjen till Lycksele.

Där, på Lycksele gymnasium, har Michael och Jörgen gått i skola tillsammans. Och så har de det gemensamma motorintresset.

— Jag har skrivat snöskoter åt Jörgen. Fram till ifjol höll jag på med dragracing, säger Michael som 1996 blev norrländsk distriktsmästare med sin Plymouth Duster 1971.

I ett år har Michael arbetat åt Jörgen. Innan det har han kört timmerbil och fjärrbil på olika sträckor.

— Nu kommer jag hem varje kväll, även om det ibland blir långa dagar. All ledig tid är jag med familjen. Det är det som betyder

någoting. Grilla korv, fiska och bara vara tillsammans, säger Michael som helt lagt dragracingen åt sidan.

Den stora familjen, på snart sju personer (Michael och Camilla väntar tillökning efter jul) kräver dock sitt fordon.

— Jag söker en Chrysler Valiant herrgårdsvagn från 1964. Den ska var vit med röd eller svart inredning, säger han drömmande.

Öskt kommer vi in på den mytomspunna dansbanan i Losmen, någonstans i skogarna mellan Norsjö, Åmsele och Lycksele. Långa karavaner går "raggarbilarna" till dansbanan två gånger per år, pingstdagen och midsommardagen. Ett måste för Michael och många andra.

— Det är en härlig stämning. Jag skulle tro att minst en tredjedel av dem som åker dit är åkare eller åkardrängar, säger Michael.

Stolt dotter

■ Michael trivs med sitt arbete, även om han kanske inte tänker pensionera sig som lastbilschaufför.

— Jörgen är duktig och en bra arbetsgivare. Han ser till att grejerna fungerar och är i bra skick. Jag har heller aldrig haft så bra ställt med arbetskläder, berömmar Michael.

Karlssons Åkeri tycks ha framtiden för sig. Jörgen och Michael samarbetar bra och känner de flesta av sina kunder personligen. Förnyringen tycks också vara säker. I Pausele väntar lilla Fannie, Jörgens dotter på sin far.

— Jag heter Fannie Åkeri Karlsson, säger lilla femåriga Fannie med stolthet i rösten. □

—Jag heter Fannie Åkeri Karlsson, säger Jörgens femåriga dotter Fannie med stolthet i sin röst. Framtiden tycks säker.